

אלוהי הקלירי / קיע

איך תנחמוני הכל / וכנורי נהפך לאכל
בנחלת חבל / כבד עלי על סבל / ואיך אנחם:
בזה יום בכל שנה / עדן עלי שנה
והנני ענומה וענונה / יותר מאלף שנה ואיך אנחם

5 גבר חרון / ונגז ארון
במשנה שברון / במסרבי מרון ואיך אנחם
דירת חרבה / ועדרי נשבה
ורבת אהליבה / בדר ישבה ואיך אנחם
הועל אריה מסבכו / על אריאל והסביכו
10 והגלה מסכו / מנחתו ונסכו ואיך אנחם
והרג המונים / משוחי שמנים
באווי נמנים / אלפים שמנים ואיך אנחם
ונכם כחוי והדביא / בעזרת המלביא
אריוך כמו לביא / על דם כהן ונביא ואיך אנחם
15 חרש למשואות / [עיר] מלאה תשואות
בתי סופרים ומשנאות / יותר מארבע מאות ואיך אנחם
ססה מדי / לאבד תמודי
ומשלה במחמדי / בקרעי מדי ואיך אנחם

יעצה לחנק / בני גור מונק
20 בפה אחד לשנק / ישיש עולל וינק ואיך אנחם

כבדה שלישית / על קדש ראשית
בשצף חרישית / בתה להשית ואיך אנחם
לחצה לחלק / בני חלק וחולק
אין לכם חלק / בשם אל דולק ואיך אנחם

25 מְרַדֶּה אָדוֹם / עֲדוּשֶׁת אָדוֹם
וְאַצָּה בְּדוֹן / לֹא־בֹד כֶּסֶם וְהָדוֹם וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

נוֹעֲדוּ עִם אֲדָמוֹן / מוֹאֵב וְעָמוֹן
לְהִשָּׁבִית אָמוֹן / וּלְהַתְּרִיב אֲרָמוֹן וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

סֵלָה כָּל-אֲבִירֵי / וְעֲדָרֵי חֲבָרִי
30 וְהִכְלִגוּ גִבּוֹרֵי / לְעֵיִן כָּל-עוֹבְרֵי וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

עֵיפָה נַפְשֵׁי לְהוֹרְגִים / לְמַסְפֵּר הַהֲרוּגִים
כְּאֵיל עוֹרְגִים / וְעֵלִיד נְהַרְגִים וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

פִּלְצוּ בַיּוֹם קָרֵב / בְּמִזְרַח וּבִמְעָרָב
דָּמָם מִעָרֵב / קָהֵל וְעַם רָב וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

35 צָרוֹת עַל צָרוֹת / זוֹ מִזֹּו מִצָּרוֹת
גְּדוּלוֹת וּבְצוּרוֹת / אֲרָכּוֹת וְלֹא קְצָרוֹת וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

קִשְׁרוּ צִנּוֹתָם / וְחִגְרוּ חֲנִיתָם
וְאַסְפוּ מִחֲנוֹתָם / וְהִאָּרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

רַבּוֹת אֲנַחוּתִי / וְעֲצוּמוֹת קִינּוּתִי
40 רַבּוֹ נְהִמּוּתִי / וְאַתָּה יְיָ עַד מָתִי וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

שְׁמַעַת חֲרָפָתָם / חֲרָפוֹנִי בְּשִׁפְתָּם
שְׁבַתָּם וְקִימָתָם / אֲנִי מִגִּינָתָם וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

תְּקַנּוּתְכֶם אֶפּוֹא / מִה לָּכֶם פֹּה
חֲרָה אֶפּוֹ / וְאֵין עוֹד לְרַפּוֹא וַאֲיֵךְ אֲנַחֵם

45 תְּשׁוּבוּתֵיכֶם נִשְׁאָר מֵעַל / הוֹנוּנִי עוֹבְדֵי הַבָּעַל
עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא מִמַּעַל / מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל / וְאִזּוֹ אֲנַחֵם

הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל - יֵי-ד

שלמה אבן גבירול [אם אחרית]

אם אחרית שמחת אדמה אכל / גם סוף מנוחתה לטיט וחבל
וימי אנוש כצל אשר לא-נעמד / פתאם יהי נשבר כשבר נבל
על-מה-נבקש בלעדי שדי קלא / כל-מעשינו בלעדי זאת קבל.

(1021-1058)

טל אין ולא מטר

טל אין ולא מטר בעבי חבל, / פחים ואש תמטיר ועושה תבל,
 נרקה להרע אל מאהביה, וכן / חבל וציר חבלם וטיט וחבל.
 רשעה כאזבל, דמות מתחסדה: / במר מקטרת — והיא אי זבל.
 והלא קציץ גבל — ומה אעלו בקול / גבל? ונשבר הוא כשבר גבל.
 5 סוף סוף ומה לי עוד בבית שמחה? וחיש / אכל — טוב לכת אלי בית
 אכל.

(1247 - 1306)

גל - משה גל, ז"ל, אשה לא
 גלמוד אני גלמוד, ארבע, גל גל

1. בעבי תבל בענני העולם הזה. פחים וכו' על פי תהי' יא, ו; פחים גחלי אש. 2. חבל (וי' י"ה כ')
3. כאזבל אשת אחאב. מתחסדה מעמידה פני אשת חסד. במר מקטרת מבושמת בבושם הטוב. והיא בעוד היא. אי זבל ערמת אשפה. 4. גבל גבלה; גבל כלי גינה. כשבר גבל כהישבר כלי חרס (על פי יש' ל, טז). 5. וחיש אבל והלא אכלה עד מהרה. טוב על כן טוב; לכת וכו' על פי קהלת ז, ב.

(י' י"ה כ')

בשנת
ראיתו שער צעיר ומתערה בו אורה רענן
אזרח זה אברהם

קול תמונה
קול דמיון דקח
קול קל חסר שאין בו צעקה
אם ניב אמת יהגה באמון לחש חכי ולא נגאל בהבלי נחש
כחשי בפני לענות שלא יחש כל פרי חכי פרי חייך כחש
בגמטריא

אברהם הכזה
וכל העם ראים את הקולות
קול רברים אתם שמעים ותכנה הנפס דאם

Alexander à Via scul.

א

כרנה אברהם

זהו פירוש חרזי ספרי הקדושים • שירים משירים לזיווים נכאזני צדק שקולים
 ושירים קטנים עליהם עולים • וכנית כל ארד סגלים
 ובסוף כל אחד מדפדפים • מנחת בכורים • ראשית כל אחד מהמזמורים
 שבספר דודאי נאירם • בשיר לך הרים
 זהו לך למנה • פרחי כהונה • בלוח ערודר נאמנה
 אשר בסוף כל ספר נתינה • לך ויסונהר שבכל מזמור נכונה

ובני קטורה

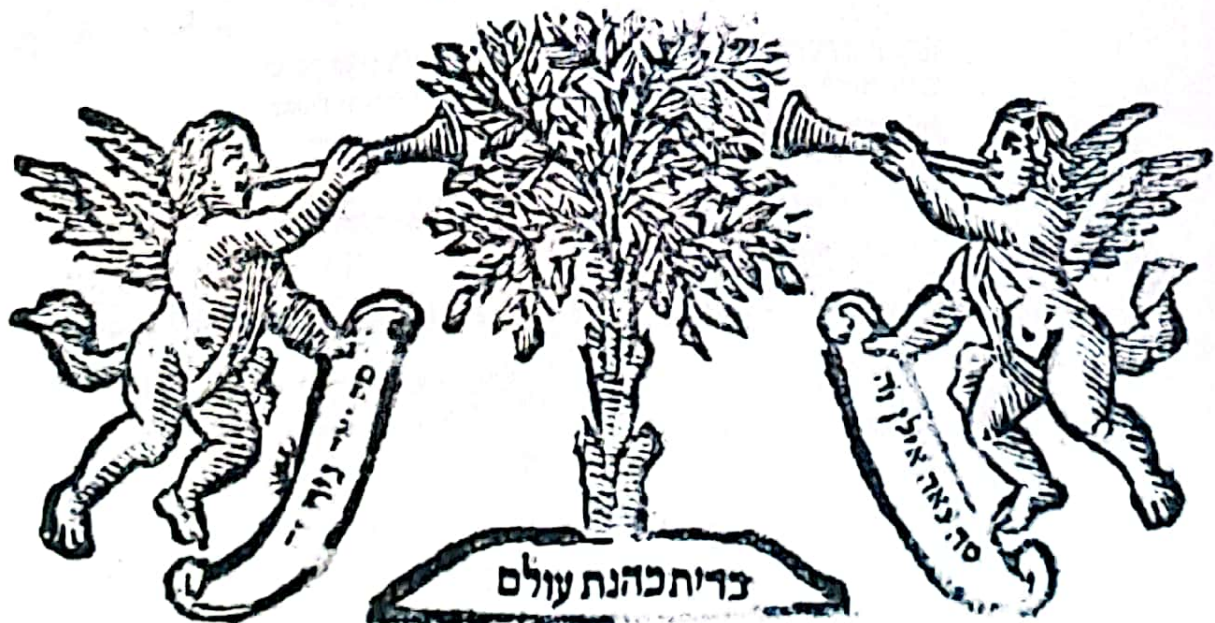
זהם פרקי שירת דברואים • במשקל שיר באחרונה נאים
 בעת ואמר כהן וזמר בניטטריא

אברהם הכהן

ספר שני

נרפס בויניציאה הבירה

ויסע אשר במלך צנע • אשר פריו והן בעשו
 פרו עץ דוד במות אסרים וענף עץ אבות
 קול פריו קדש הלולים לירוד
 חוצא פרח ויצץ ציץ ונמל שקדים •

בשנת הלא תטע לך השורה, קול עזרה עת טוב, לפק:
 לאלף הששי לוצירה •

Nela Stamparia Bragadina .

Con Licenza de Superiori .

התכונות זין ל' שג' מארני מברכה מרחלי מרחלי הירח
 זין ל' אברהם שג' הכהן מרחלי 1670-1929

מאת המחבר
 להרב רחל נר
 ברגיע אליו שיר

תשובה

הנותנים משקל לרוח נבל
 וכסוד נבלים על שתי יסוד
 בין עוננים עונב לאל יביר
 כי כל מנחת מעשיהם חבל

רעים לתחת מודדים בחבל
 כי לתבות אש גם לבר יציר
 בנב ושר ידבו ורק יטאירו
 עצמת מארת אר לנשם חבל

לי מחשבותי שבתני תרימו
 רחת בנן ישי לאורי שבת
 ואתאזה לי דוחך בתחת

בי ים זיבשת ששם ישמו
 (שר כוכבי מרחם) לטסך וכת
 בי ערכה חכמתה געטה

זכרת • אריות • שבת •

ממעלי החכם השלט הודעת המוכח
 מהרר שבתני מרחני גר
 מקק פדובא יעמי

שיר

חפורמים על מי גנינות נבל
 זכתוך עלמות תופפות יסיר
 מלין כלי דעת אמת יביר
 דרה כשיר בנב וילד חבל

כמה עונות ימשכו בחבל
 עת אתבת או מאת יערי
 רוח ונונים גם ולא יטאירו
 לעד לנשם בגעמים חבל

אך טוב לאכרם אשר תרימו
 שיריך ביר דור לא חי שבת
 רוח ידור גוססת בתחת

פרחי כהנה לו פאר ישמו
 כהן וזמר החליף תוכח
 אך התמודח שפרח געטה

כהן וזמר בני לכתב סכז

מאת "כתב אברהם" פירוש מרחלי אהלי
 ארציה גרס 1971

רחל איזכרי

עוגב רחל

ספר בולל

שירים ואגרות ומכתבים שונים

כאח

הביט רחל מורפורגו מכית לוצאטו נ"ע

מילידי מריאסטי

כאשר נמצאו בכתיבת ידה אחרי מותה

עם שיריה אשר כבר נדפסו במ"ע "כוכבי יצחק".

מוצא לאור בזום מלאת מאת ישנה אחרי תולדה עם הערות ותקונים

והקדמה בוללת מאמר על מצב הנשים תוך בני ישראל

וספור תולדות הסתברות

ומאמר אחר על רתי השיר הנהוגות אצל משוררי שפת עבר האחרונים אשר באיטליה

כאח

יצחק חיים קסטיליוני ס"ט

נח ער אניד זרועך לרור לכל יבוא גבורתך לסיק

מריאסטי

בסיוע התביה הספוארה כל ישראל חברים אשר בעיר הבירה וויען.

קראקא

בדפוסו של יוסף סייסער

רחל מורפורגו

[60]

אנסה אך הפעם

אָנֶסָה אֶךְ הַפֶּעַם
אִם אוֹכֵל לְשִׁיר,
מֵאַצֵּל הַסִּיר
רְסָקָמִי מִרֵּב זָעֵם:

מֵאַסְקָמִי הוּן וְהֵבֵל
וְלִצְאֹת מִסֶּבֶל
יְכוֹנֹו רִנְלִי
צוּרִי יִגְמֵל עָלַי:

בְּרִכּוֹתָיו יִרְצֵמוֹן
אֵל טוֹב הַצֵּמוֹן
אֲשֶׁנָּה אֵל הַסֶּבֶל
הֵנָּה יוֹצֵר הַרִים
מִתִּיר אֲסוּרִים
יִתִּיר לִי מִקַּל-הַסֶּבֶל.

וּבִיּוֹם מִיתָתִי,	הוּא יוֹם שְׁמִתָּתִי
בְּמָקוֹם קִינָה	גִּילָה רִנָּה
וְחִמּוֹר שָׁקִים	לְבָשׁוֹ נָאִים
גַּם אֵל מַחּוֹל	מַחּוֹל אֲמַחּוֹל
כִּי גְרוּשִׁי	הֵם נְשׁוּאָי

ראש חדש אייר תרכ"ז רחל מורפורגו.

(1) כדבר האמור גירושי עולם הזה הם נישואי עולם הבא.

1866 "צוּלֵז רחל"

גן אלמין

א. שיר לאשת-נעורים

לא הכל הקלים. בתי.
לא הכל הקלים והקל.
גם לקסף הסרתי קריתי.
גם וריתי זמי לקבל.
רק אחריך הלכתי. בתי.
כצנאר אחרי הטבל.

כי צדית מספחתי. בתי.
כי צמרת לי: הבט ורצונה.
ואדור לא לנשוך סתי.
עד שני מספחך מקהינה.
ואדור לראותך. בתי.
עד ציני בראותך מקהינה.

והקה הקחלי. בתי.
וקעני כסה פגיני.
ואמר לחלי כיתי.
ולעני קראתי בגני.
ונבל מקלבים בתי.
וניגוסו כלבים מפגיני.

או צלה הכנול. בתי.
נקסיר גם ראשי סאליך.
וקבר לא נומר. בלתי.
אקרי המכנף נצליך.
כי כנול ישבר. בתי.
וצמאי לא נשבר אליך.

לא לכם יש קץ. בתי.
רק לגוף הנשבר כתרס.
לא סקה השקמה בתי.
ומצע אדמה לי פךש.
אך כיום בו תגיל בתי.
גם תגלנה ציני מארץ.

עוד זכא יום שקמה. בתי.
עוד גם לנו בו יד נחבל.
וענתה על אדמת קריתי.
ואלי יורידך קחבל.
לא הכל הקלים. בתי.
לא הכל הקלים והקבל.

שחג צנ"ק 1941

נח יאנץ

ספורי המקרא

קח לפני שחרג את הבל
 שאול כשהיה עוד אחד מבניאי החבל
 דוד כשהתחיל לנגן את שיר השירים על הנבל
 יעקב שעבד ברחל שבע שנים תמימות
 יוסף שהיה מלך בכל החלומות
 שמשון לפני שאהב נשים ערמות.
 אחר הדברים האלה אחרי ההקדמה -
 דמי-הבל צועקים אלי מן האדמה
 שאול מתנבא אל הזקנה מעין-דוד לשאול מי ומה
 דוד שולח את אנדויה אל מל פני המלחמה.
 יעקב היה כבר עשיר ובדרך בית-לחם השאיר את קבר רחל
 יוסף הגדול מת וקם במצרים מלך אחר
 שמשון בורעות הוזה נרדם, עכשיו הוא עור ברחים טוחן.
 מתקרבים לסוף. קח טייד בעולם ואין לו דמים
 שאול על חרבו נטל ומתחנן אל הנער שימית
 ודוד גם דוד בא ביקים ולא יחם לו בלי השתמית.
 קח מת ודאי בארץ נדדיו. שאול חי כערער בערבה
 דוד כל ימיו פור בין מלחמה לאהבה
 מיוסף ושאריו חלומות בלבד
 שמשון שוכב בין אויביו
 וכל השאר
 וכל השאר, אומרים, כתוב על ספר הישר.

שירים (איון בחול) 9 (1962)

אחיר גלבי

באתי למלים הפשוטות

ומה כי יבוא מי יאמר: הנה הנבל. גן לי בנה הנבל.
הכל נבל, חוטים ונבל. יש גבה משמחה. יש עמק מאכל.
אל תתניני ללכת. אני כל כך שבור ממלותיך-בר.
מלות הבר. מלילות הבר. ראיתי נא איך ישרו דבריך על אדני.

באתי למלים הפשוטות ביותר. ברוכים אתם, אדני!

כחולג ואדומים
1963

גולה אגור

הזה אשר הולך

הגה, בבר אינך כותב אליהם,
אתה רק בלכם נוגע.
הגה בבר אינך כמלון עליהם,
כי אתה בשקיעות הנוספות מאדים
ארץ, ארץ גדולה ושוויונית.

פגיו ללא רעד מתג, לכדם.
בכית נכרי, בחדרי חדרים.
זכרתי את השיר שבו הוארץ בעלמם
של הדברים המאכנים והשבורים.

והארץ היתה אכנים ושוכמת
ומלאה הכלים והכל
ואני את מליך שננתי בפסד:
ענאר, אחרי, חכל.

הגה, בבר אינך
מדבר עליהם.
אתה נע בלכם, הלם פעם סוער
אתה חם בתוכם ואובד עמקם
ברחוקם הקשה כבאר.

— אל כל הארצות אשר בסית מפני
אני קעת הולכת, כי אני יחידתה,
אני אשר הוקרתי מן המר והנושה,
הולכת שמה, להקרות את מצנתה.

לבי שלו אל הסכין
אל חשכות, אל דם יונה,
אל רחובות ריקים, אל סוגרי התהום.
לבי אשר לאס יזמין
אל שיכתה שכתמונה
הולך בנרועותיה כל היום.

נעם לבתי, תהיה הולך ומתמשך
דמים צועקים כנריד הגדול
כי העולם הוא האדם שבו, הנה אשר הולך,
ועקבותיו העמקים אשר כחול.

ציר הירג
1979

גמיר גרינצויג

אבל 2

גם בהקדלים הכרוכים שבין השירה האפית,
לשירה הלירית עדן אינגו שולט:
"אמיר את האכל בנבל"
אמיר את הנבל בנבל."

"דאקן זנאי זא קוונט אהאל אה"
1992

מאיר אריאל

ארץ נתזים

ארץ ניתזים כל כך רחוק בניה
אל האפלה קלים ניצי האש
ארץ קפיץ אדיר דורכת בבניה
ארץ אין ברירה ארץ זה מה יש

ארץ לחץ לחץ היא דוחסת בבניה
ארץ רעש מתאבך בערפלי אבק
ארץ עד לאן צריך לברוח מפניה
בשביל לראות צלול בשביל לשמוע דק

איך הסתבכו לי טוב ורע חיים ומוות
אמת ושקר ברכה וקללה צדק ויושר
בוא הבל הבלים
בוא נבל קשור חבל
על ערמת הסבל
וזרוק אותה לערמת הזבל

איך התבלבלו לי מטרות ואמצעים
עיקר ותפל רוב ומיעוט
איך התערבבו לי פרט וכלל
צורה ותוכן שוויון וייחודיות

איך התערבלו לי טעם וריח
קל וחומר מין ואהבה
איך התהפכו לי רעיון ודרך
גדול וקטן זכר ונקבה